

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 91/2017
30.03.2017.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у привредном спору по тужби тужиоца КМГ „АА“ ... у стечају, кога заступа пуномоћник Александар Драговић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво из Београда, ради стицања без основа, вредност предмета спора 509.316.609,40 динара, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7467/15 од 02.11.2016.године, у седници већа одржаној дана 30.03.2017.године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж бр. 7467/15 од 02.11.2016.године.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Привредни апелациони суд је побијаном пресудом Пж бр. 7467/15 од 02.11.2016.године, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду Привредног суда у Београду П бр. 1446/2014 од 25.09.2015.године у ставовима првом и трећем изреке, којима је делимично усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу исплати износ од 368.648.909,80 динара са законском затезном каматом почев од 15.01.2015.године па до исплате и накнади трошкове парничног поступка у износу од 989.952,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију тужене, оспорио је њену основаност, те је трошкове одговора на ревизију тражио и определио, за састав одговора и на име таксе за одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14) и одлучио да ревизија тужене није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијом тужене конкретно се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП. Неоснован је ревизијски навод о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеним чињеницама тужилац, односно његов правни претходник и тужена нису били у уговорном односу. Правни претходник тужиоца РО „ББ“ из ... је са Институтом „ВВ“ из ... 1989.године закључио Споразуме о удруживању рада и средстава ради заједничке изградње за тржиште комплекса објекта Института „ВВ“ из ... и Споразум о удруживању рада и средстава ради заједничке изградње за тржиште комплекса објекта Института за ... на ... у ..., којим Споразумом су уређене обавезе и права у вези удруживања рада и средстава, као и расподела прихода остварена продајом објекта сразмерно средствима и раду. Тужилац је до половине 1992.године улагао средства у изградњу наведених објеката, те је на основу налаза и мишљења комисије вештака утврђено да укупна вредност радова које је извео тужилац приликом изградње Научно истраживачког парка ... у ... на дан вештачења 05.01.2015.године износи 3.042.805 евра или 368.648.909,80 динара. Тужена је током 2011.године преузела све до тада изграђене објекте и наставила градњу као једини инвеститор и власник објеката.

Код овако утврђених чињеница и постављеног тужбеног захтева за исплату главног дуга од 509.316.609,40 динара, правилно су нижестепени судови делимично усвојили тужбени захтев, те обавезали тужену да тужиоцу исплати 368.648.909,80 динара са каматом почев од 05.01.2015.године до исплате, јер наведени износ представља вредност постигнутих користи коју тужена треба да врати тужиоцу применом члана 210, 214. и 277. ЗОО, а која вредност је једнака вредности радова које је извео тужилац по ценама на дан 05.01.2015.године.

Неосновано ревидент оспорава испуњеност услова за примену одредбе члана 210. ЗОО, којим су прописана правила враћања у случају стицања неке имовинске користи на рачун имовине другог лица, а да за то не постоји правно ваљан основ, који стицање оправдава. Према утврђеним чињеницама, које не могу бити предмет побијања у ревизијском поступку у смислу члана 407. став 2. ЗПП, тужилац је до момента напуштања градилишта 1992.године извео радове у вредности усвојеног тужбеног захтева, а тужена је 2011.године преузела објекат у чију је изградњу тужилац улагао своја средства, те како између парничних странака није закључен уговор, то је правилан закључак нижестепених судова да је део имовине у вредности изведених радова тужиоца прешао без правно ваљаног основа у имовину тужене, што је основ за примену института стицања без основа.

Следом наведеног, неоснован је и ревизијски навод о застарелости потраживања тужиоца. Погрешно ревидент почетак рока застарелости рачуна од 1992.године, са којом годином су закључно изведени радови, јер предмет тужбеног захтева није накнада за изведене радове, већ накнада постигнуте

користи по основу неоснованог обogaћења. Тужена је 2011.године преузела до тада изграђене објекте, те правилно нижестепени судови закључују да су се тада стекли услови да тужилац од туженог потражује накнаду вредности постигнутих користи, те како је тужба поднета 2014.године, рок из члана 371. ЗОО од 10 година није протекао, те ни потраживање тужиоца према туженом, по основу стицања без основа није застарело.

Неосновано тужена истрајава у оспоравању активне легитимације тужиоца, имајући у виду да је током првостепеног поступка утврђено да је тужилац правни следбеник Радне организације „ББ“ која је закључила Споразуме о удруживању рада и средстава, те преузела обавезе из Споразума и извела радове, а да је регистрацијом од 24.01.1994.године у складу са Законом о предузећима („Службени лист СФРЈ“ бр. 77/88 ... 61/90) променила правну форму у отворено акционарско друштво, те наведена статусна промена не води губитку континуитета субјективитета тужиоца.

Неосновано је и позивање ревидента на одредбу члана 46. Закона о основама својинскоправних односа којим је прописан престанак права својине услед напуштања ствари и прелазак напуштене непокретности у државну својину у тренутку њеног напуштања. Нема места примени наведене законске одредбе, јер се у конкретном случају не ради о напуштеним непокретностима, будући да тужилац није манифестовао вољу за напуштањем непокретности, јер се престанак радова на истој не може сматрати несумњивом манифестацијом воље за напуштањем објеката. Насупрот томе тужилац је доставио доказе да је и након прекида грађевинских радова обраћао се туженој и њеним органима са захтевом за решавање спора око извршених улагања тужиоца у изградњу комплекса објеката Научно истраживачког парка на ...

На основу свега изложеног Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП, одбио ревизију тужене као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде.

На основу овлашћења из члана 165. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на ревизију јер се не ради о трошковима неопходним ради вођења парнице у смислу члана 154. ЗПП.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић